

lane Mart oli saäl. Kui lugemine möödas, hakkas Maret kodu minema. Mardil oli see sama tee, sest tema teenimise koht oli Dru talu ligikal. Teel hakkasivad nad kahekeste juttu ajama ajawiitmiseks, sest tee oli enam kui kolm wersta pikk.

„Noh Maret, kuida käsi käib?“ küsis Mart, kui Mareti järele oli jõudnud.

„Ole terve küsimast!“ vastas Maret. „Praegu ei wõi kaewata ühti.“

„Eks ole täna wäga ilus kewadene ilm?“ ütles Mart.

„Ilus küll,“ vastas Maret.

„Kas wiljad Teil kõik ju maha külitud?“ küsis Mart.

„Jah, juba see töö kõik tehtud,“ oli wastus.

„Kas tead, Maret?“ sõnutas Mart.

„Mis asja?“ küsis Maret.

„Seda mis mull sulle on ütelda?“ lisas Mart juure.

„Kust mina woin seda teada!“ ütles Maret.

„Mina armaстан sind,“ hüüdis Mart, kelle haäl wärisema ldi.

„Ära nalja tee,“ ütles Maret ja ldi naost tulipunaseks.

„Ei ma tee nalja, Maret,“ hüüdis Mart. „Mul on päris tõsine lugu käes. Waata, Maret, mul on nõuu naest wõtta. Ma olen küll teise mehe sulane, aga ma teenin nii palju, et me mõlemad wõime leiba saada. Mina ei ole mitte laisk inimene; aga kes tõdd tahab teha, see saab ikka süüa. Sina Maret oled küll peremehe tütar, aga kui sa mind ka armaстан siis loodan, et sa mind wasta wõtad omale meheks. Noh, Maret, mis sa ütled selle pääle?“

Mart oli ilus mees, seda peab ütleva. Tubli tödmees oli ta ka, seda teadis terve küla. Häa südamega inimene oli ta niisama, seda teadis jälle igaüks. Ei olnud ta ka rumal mees, see oli niisama igaühele tuttav. Kõik see pidi ju ka oma jagu iga noore tütarlapse südamesse mõjuma. Goodik ega